V čem je vaša kmetija drugačna od povprečne v Sloveniji?
Naša družinska kmetija Hodej – Senica leži na 600 metrih nadmorske višine, ob vznožju Bohorja, v kraju Golobinjek pri Planini. Imamo 30 hektarjev gozdnih in 33 hektarjev obdelovalnih površin, pri čemer je večina slednjih namenjena travnikom in pašnikom, za pridelavo koruze, pšenice in ječmena. Imamo 63 glav živine, od tega 32 krav molznic, polovica je črno-belih in polovica simentalk, in od leta 2008 so tudi v prosti reji, na kar smo še posebej ponosni. Naj še povem, da je bila povprečna mlečnost v letu 2021 je bila 7.782 kg, v Mlekarno Celeia pa smo oddali 243.281 litrov mleka.

Ponašate se z bogato tradicijo. Nas lahko popeljete v zgodovino vaše kmetije?
Na kmetiji sva zaposlena oba z možem Gorazdom, vsakodnevno nama pomagata moj oče Anton in mama Anica. Kmetija se je zelo povečala s prihodom mojega pradeda Antona Senice, ki se je iz Zagorja priženil na kmetijo, njegovo pot je nadaljeval njegov sin in moj stari oče Alojz Senica. Naj kot zanimivost povem, da je bil prvi v našem kraju, ki je v takratnih časih kupil traktor in postavil hlev. Njegov sin, moj oče Anton Senica je hlev še povečal in dokupil veliko kmetijskih zemljišč ter tako omogočil nam, naslednikom, da lahko nadaljujemo s kmetovanjem na lepih površinah v bližini doma.

Kdaj ste se odločili, da boste ostali na domači kmetiji?
Za poklic in življenje kmetovalke sem se odločila šele po končanem študiju socialnega dela, ko sem spoznala svojega moža Gorazda, ki je poleg službe brez oklevanja poprijel za vsa kmečka opravila. Po rojstvu dveh sinov sem prevzela kmetijo in oba z možem sva se takrat zaposlila doma. K moji odločitvi je veliko pripomoglo prav rojstvo dveh sinov, ki že zdaj kažeta zanimanje za kmetijstvo. Poleg tega je kmetija lepo zastavljena, čreda je precej dobra in obdelovalne površine so lahko dostopne za delo s traktorjem. Veliko nama pomeni tudi vsakodnevna pomoč in podpora očeta ter mame. Všeč mi je, da smo doma, v naravi in v večini sami svoji ˝šefi˝. Odnosi med nami so dobri, zato delamo z dobro voljo. Všeč mi je tudi raznolikost dela, ki se seveda letno ponavlja, ampak dan ni nikoli enak dnevu, letni časi se menjajo in tudi delo se vedno malo spreminja.

Na vaši kmetiji pridelujete mleko brez gensko spremenjenih organizmov. Kako ste se prilagodili temu standardu Mlekarne Celeia, kjer nastajajo slovenski mlečni izdelki Zelene Doline?
Prireja mleka brez gensko spremenjenih organizmov poteka tako, da smo pozorni na krmo za našo živino. Doma pridelujemo koruzo, pšenico in ječmen, ki ustrezajo certifikatu brez GSO, prav tako dokupimo krmila, ki ustrezajo temu certifikatu. Ko smo vstopili v ta program, nismo potrebovali večjih prilagoditev, saj gensko spremenjenih organizmov niti nismo veliko uporabljali. Z Mlekarno Celeia sicer sodelujemo že od samih začetkov, z njimi smo povezane vse kmetije v našem kraju in nanje nas torej veže tudi že neka tradicija. Upamo, da bodo delali v našem interes in spoštovali naš trud še naprej ter nam omogočali dostojno življenje.

Ste mlada prevzemnica. Kaj prinaša takšen status?
Status mlade prevzemnice mi omogoča določene prednosti na razpisih, ampak ne vemo, če bodo odobreni. Glede na izkušnje ostalih kmetov, ki na njih kandidirajo, vidim, da je pridobiti

sredstva skorajda misija nemogoče, tako da mislim, da bi lahko država na tem področju marsikaj izboljšala. Kmetijo moramo namreč posodabljati, da lahko normalno kmetujemo in nismo sužnji svojega poklica. Ampak na žalost je danes zelo malo takšnih kmetij, kjer so prihodki dovolj veliki, da omogočajo tudi posodabljanje. V današnjih časih namreč težko pokrijemo že stroške same kmetije, kaj šele, da bi se podali v velike naložbe.

Ali vas kdo kdaj »čudno« pogleda, ker smo na kmetijah vajeni predvsem gospodarjev?
Mene malokdo čudno pogleda kot gospodarja kmetije, ker imam ob sebi moža in očeta, ki prevzameta večino težjih fizičnih in strojnih del. Tudi sama sem z veseljem poprijela za vsako delo, marsikdaj sem šla raje na traktor, kot pa bila v hiši pri gospodinjstvu, vendar sta še vedno ona dva tista, ki opravita večino strojnih del, ženske pa poskrbimo za marsikatero ˝malenkost˝ ter vso birokracijo na kmetiji, kar pa tudi veliko šteje.

Kakšen je vaš pogled na ohranjanje kmetovanja in tradicije na Kozjanskem? Obstaja interes med mladimi?
Na Kozjanskem je veliko majhnih kmetij, kjer mladi ne vidijo perspektive in si raje poiščejo službe. Tudi sama sem že bila na tej poti. Enostavno vidimo, da je poklic kmeta premalo cenjen, delo ni poplačano, poleg tega ni vikendov, dopusta, bolniške... Če je kmetija premajhna, ne omogoča preživetja, kmetovanje ob službi pa, po mojem mnenju, zahteva preveč od človeka. Kot vsaka stvar v kapitalizmu je žal tako, da samo dovolj veliki preživijo. Če bi kmetijstvo omogočalo dostojno preživetje, bi se verjetno več mladih odločalo za to. Dokler bo naša kmetija še omogočala nekaj zaslužka, bomo nadaljevali, sicer pa bomo videli.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost?
Našo kmetijo želimo obdržati vsaj na istem nivoju, kot je, ali pa jo dvigniti še na višjega. Delamo predvsem na kravah molznicah, na kvaliteti njihovih obrokov, kvaliteti mleka. Seveda si prizadevamo tudi za posodabljanje kmetije, saj si želimo olajšati delo. Našo kmetijo smo pred kratkim posodobili z molznim robotom Lely, ki nam močno olajša vsakodnevna opravila v hlevu. Načrtujemo še robota za čiščenje rešetk, ki bi nam prav tako olajšal delo. Vse ostale naložbe pa so odvisne od sredstev, ki nam bodo na voljo.